

Nr. van het vonnis: 1645

Nr. van het Parket: BG.66.L3.10077-02-St

Nr. van het Repertorium: 1725

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE, ZESTIENDE KAMER, zetelende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

IN DE ZAAK, ambtshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie,

tegen:

geboren te   op
vrachtwagenbestuurder,
wonende te

vertegenwoordigd door meester
advocaat te

loco meester

geboren te   op
verpleegster,
wonende te

vertegenwoordigd door meester
advocaat te

loco meester

gedaagd om:

DE EERSTE EN DE TWEDE:

Als daders, ofwel om een misdaad of een wanbedrijf hieronder omschreven te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om door enige daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben verleend dat, zonder hun bijstand, de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks het misdrijf te hebben uitgelokt;

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 03 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002) en 04.06.2003 (B.S. 22.08.2003), de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond n of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

1. door op het terrein gelegen te _____ te kadaster gekend
 onder sectie _____ in
 eigendom toebehorende aan _____
 vrachtwagenbestuurder, geb. te _____ op _____ won. te
 en _____
 verpleegster, geb. te _____ op _____ won. te

(beschrijving der werken):

- gieten van een betonnen plateau van +/- 500m2 naast woning;
- plaatsen carport, berging en plaatsen van containers;

te _____ op niet nader te bepalen data in de periode gaande vanaf 04.10.2001;

2. en de sub 1 omschreven toestand in stand gehouden te hebben
 te _____ in de periode gaande vanaf 04.10.2001 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 25.03.2004.

*****

Gelet op de dagvaarding aan de gedaagden betekend.

Gezien de stukken van de bundel.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de raadsman van gedaagden in haar antwoorden en verdediging.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

OP STRAFGEBIED

1. Het onder 1. ten laste gelegde oprichtingsmisdrijf maakt sedert 1 september 2009 een inbreuk uit op artikel 4.2.1, 1° strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1° en 3°, 6.1.2, 6.1.3 en 6.1.41 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

Met betrekking tot het onder 2. ten laste gelegde instandhouden is het zo dat artikel 6.1.1, 3° lid VCRO bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Het ten laste gelegde misdrijf situeert zich volgens het gewestplan (K.B. 7 april 1977) in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Dit is sinds 1 september 2009 geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 6.1.1, 3° lid VCRO. De landschappelijk waardevolle agrarische gebieden, evenals de gebieden met bijzondere waarde, worden immers niet genoemd in artikel 1.1.2, 10° VCRO dat bepaalt wat voor de toepassing van het VCRO dient verstaan te worden onder ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Met toepassing van artikel 2, tweede lid Sw. dient van deze mildere strafwet toepassing te worden gemaakt. Sinds 1 september 2009 is het onder de tenlastelegging 2. ten laste gelegde misdrijf van in stand houden dan ook niet langer strafbaar.

De opheffing van het strafbare karakter van het ten laste gelegde misdrijf van in stand houden heeft het verval van de erop steunende strafvordering tot gevolg en de beide beklaagden dienen dan ook voor de tenlastelegging 2. te worden ontslagen van rechtsvervolging.

2. Er dient derhalve te worden nagegaan of de strafvordering met betrekking tot de tenlastelegging 1 niet vervallen is door verjaring.

Waar de aanvraag tot regularisatie inzake de betonnen vloerplaat, de carport, de berging en de verplaatsbare containers dateert van 5 december 2001 (stuk 15), dienen de feiten, voorwerp van de tenlastelegging 1. te worden gesitueerd op 4 oktober 2001 wat de vloerplaat betreft (cfr. en tussen 4 oktober en 5 december 2001 wat de carport, de berging en de verplaatsbare containers betreft.

In de meest gunstige veronderstelling voor het openbaar ministerie nam de verjaringstermijn een aanvang op 5 december 2001.

De verjaringstermijn was geschorst gedurende één jaar vanaf de inleiding van de zaak voor de rechtbank op 27 april 2004. De bepalingen met betrekking tot de schorsing van de verjaring vervat in de Wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet-

correctionaliseerbare misdaden te verlengen (B.S. 5 september 2002) zijn immers als gevolg van artikel 5.2 van deze wet, zoals gewijzigd door artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003 (B.S. 7 augustus 2003), niet van toepassing op de in de tenlastelegging 1 omschreven misdrijven die dateren van vóór 2 september 2003. Op deze misdrijven blijven de bepalingen van artikel 24.1° V.T.Sv., zoals ingevoerd door de Wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering (B.S. 16 december 1998), van toepassing.

Zonder stuiting zou de verjaring zijn ingetreden op 5 december 2007.

De termijn werd laatst gestuit op 12 juni 2007 door de beslissing van deze rechtbank om de behandeling van de zaak uit te stellen tot 11 december 2007.

Sindsdien zijn nog geen vijf jaren verstreken, zodat de strafvordering met betrekking tot de tenlastelegging 1 niet vervallen is door verjaring.

3. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en door het onderzoek ter terechtzitting is de tenlastelegging 1. in hoofde van de beide beklaagden bewezen.

De straffen thans gesteld op het misdrijf verschillen niet van deze op het misdrijf van toepassing ten tijde van de feiten.

Een veroordeling tot een geldboete, zoals hier is aangewezen, is niet van aard de sociale declassering van de beklaagden mee te brengen, zodat op de vraag tot opschorting niet wordt ingegaan.

De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, hebben zij ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen. Ongetwijfeld goed wetende dat voor de voorgenomen werken geen stedenbouwkundige vergunning kon worden bekomen, hebben zij deze tot stand gebracht.

Een geldboete zoals hiernabepaald is een passende bestraffing van aard de beklaagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst dienen te houden aan de decretale voorschriften.

4. Artikel 6.1.1, vierde lid VCRO bepaalt dat een herstelvordering die door het handhavend bestuur is ingesteld op grond van de instandhouding van handelingen vanaf 1 september 2009 niet langer kan worden ingewilligd indien de instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld. Dit is hier het geval. De herstelvordering is niet gegrond voor zover zij steunt op het instandhoudingsmisdrijf.

De bewezen verklaarde oprichtingsmisdrijven, voorwerp van de tenlastelegging 1, vormen de toereikende grondslag voor de herstelvordering tegen de beide beklaagden.

Bij brieven resp. dd. 10 juli 2001 en 31 januari 2003 heeft de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur met toepassing van artikel 149 Stedenbouwdecreet 1999 bij het parket de herstellvorderingen ingeleid.

Met betrekking tot de handelingen die aan de tenlastelegging 1. ten grondslag liggen vordert hij het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand.

Artikel 6.1.41, § 1 VCRO bepaalt: *“Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)”*

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en de rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechtbank dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendiging berust. Meer bepaald dient de rechtbank na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet de rechtbank deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort de rechtbank evenwel niet toe de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

De rechtbank stelt vast dat de herstellvordering uitsluitend is gemotiveerd door de juridische overweging dat het goed gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en de feitelijke overweging dat de constructies strijdig zijn met deze bestemming.

Hoewel de in het gewestplan voorziene bestemming inderdaad in rekening dient te worden genomen bij de beoordeling van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, dient evenzeer *in concreto* te worden aangewezen waarom de constructies niet verenigbaar zijn met hun onmiddellijke omgeving en met de goede plaatselijke aanleg.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur toont dit niet in concreto aan en beperkt zich tot de algemene verwijzing naar de wettelijke bepalingen en voorschriften.

De vordering is ontoereikend gemotiveerd, door onwettigheid aangetast, zodat ze dient te worden afgewezen als ongegrond.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op de hiernavolgende artikelen, door de Voorzitter aangeduid:

artikelen 40 en 100 van het strafwetboek;

artikelen 2, 3, 4 en 9 van de wet van 26.06.2000 (B.S. dd. 29.07.2000);

artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd;

artikelen 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935;

artikelen 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195 van het wetboek van strafvordering.

alsmede alle overige in de dagvaarding vermelde en hiervoor aangehaalde en bewezen wetsartikelen.

DE RECHTBANK,

Rechtdoende OP TEGENSPRAAK

Verbeterd de dagvaarding voor wat betreft tenlastelegging 1 als volgt: op 4 oktober 2001 wat de vloerplaat betreft en tussen 4 oktober en 5 december 2001 wat de carport, de berging en de verplaatsbare containers betreft.

Ontslaat de eerste beklaagde van rechtsvervolging voor de tenlastelegging 2.

Ontslaat de tweede beklaagde van rechtsvervolging voor de tenlastelegging 2.

In hoofde van de eerste beklaagde

Verklaart de tenlastelegging 1 bewezen.

Wijst het verzoek tot het gelasten van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling af als ongegrond.

Veroordeelt deze gedaagde uit dien hoofde, tot:

een geldboete van **HONDERD EUR;**

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 07.02.2003, voormelde geldboete met vijfenveertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **VIJFHONDERDVIJFTIG (550,00) EUR.**

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van één maand.

Verwijst de veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van 31,28 EUR zoals bepaald bij artikel 91 van het KB van 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd. (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S. 16/02/2011).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van **VIJF EN TWINTIG EUR + 45 decimes = 137,50 EUR** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij K.B. van 31.10.2005).

In hoofde van de tweede beklaagde

Verklaart de tenlastelegging 1 bewezen.

Wijst het verzoek tot het gelasten van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling af als ongegrond.

Veroordeelt deze gedaagde uit dien hoofde, tot:

een geldboete van **HONDERD EUR;**

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 07.02.2003, voormelde geldboete met vijfenveertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **VIJFHONDERDVIJFTIG (550,00) EUR.**

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van één maand.

Verwijst de veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van **31,28 EUR** zoals bepaald bij artikel 91 van het KB van 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd. (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S. 16/02/2011)).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van **VIJF EN TWINTIG EUR + 45 decimes = 137,50 EUR** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij K.B. van 31.10.2005).

Verwijst deze veroordeelden tevens **solidair** tot de kosten van het geding, in totaal begroot op **130,50 EUR**.

Verklaart de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur voor zover gericht tegen de beide beklaagden strekkende tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand **niet gegrond**.

*****

Alles wat voorafgaat werd overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen in het Nederlands behandeld.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van acht juni tweeduizend en elf.

waar zetelden:

alleenrechtsprekend rechter;
substituut procureur des Konings;
griffier;